

РЕШЕНИЕ

№ 3832

гр. София, 06.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 29.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Полина Якимова

Диляна Николова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **3459** по описа за **2012** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез управителя на дружеството Д. К. срещу решение /без номер/ от 21.10.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 4157/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 96 състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 0099 от 21.10.2009 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, като наложената санкция е намалена от 5500 лева на 5000 лева.

С посоченото НП на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5500 лева на основание чл. 331 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/, за неизпълнение на законово задължение по чл. 331, ал. 6 от ЗЕС.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че АУАН и НП са издадени при съществено нарушение на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Инвокирани са доводи, че съдът правилно е установил фактическата обстановка, но е направил погрешни правни изводи. Твърди се, че в случая не може да не се вземе предвид субективната страна на нарушението, защото отговорността не е безвиновна.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се представлява.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от на адреса на управление на дружеството от В. К. – майка на управителя на 22.03.2012 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 20.03.2012 г. /вх. 12719/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства, но е настоящата инстанция намира, че не следва да обсъжда мотивите, изложени в съдебното решение. Към момента на разглеждане на спора пред АССГ е изтекла предвидената в закона давност.

По силата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, съгласно който, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т.т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. Текстът на чл. 81, ал. 2 от НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двугодишния срок по чл. 81, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, срокът на така определената абсолютна давност е три години. Предвид датата, посочена в АУАН и НП на извършване на административното нарушение, така както е определена от наказващия орган – 21.04.2009 г. този срок е изтекъл на 21.04.2012 г. С изтичането на давността, предвидена в чл. 81, ал. 3, във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е погасена административно-наказателната отговорност на сочения за нарушител за процесното административно нарушение.

К. състав намира, че е недопустимо, изключвайки прилагането на погасителната давност и по отношение на извършителите на административни нарушения, те да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от НК.

По изложените съображения съдът намира, че решението на СРС следва да бъде отменено, като по същество се отмени изцяло процесното наказателно постановление.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 21.10.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 4157/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 96 състав, като вместо него постановява,

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 0099 от 21.10.2009 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5500 лева на основание чл. 331 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/, за неизпълнение на законово задължение по чл. 331, ал. 6 от ЗЕС.

Решението е окончателно.